Te rog, Stăpânul meu preabun

Te rog, Stăpânul meu preabun:

Prin Duhul să mă înţelepţeşti

Să nu zidesc ce Tu dărâmi,

Să nu dărâm ce Tu zideşti.

În orice timp şi în orice loc

Lumina-mi fie căpătâi –

Să nu rămân când Tu te duci,

Să nu mă duc când Tu rămâi.

Prin lumea veacului de acum,

Cu adevărul să mă încingi:

Să nu resping ce Tu primeşti,

Să nu primesc ce Tu respingi.

Din partea harului ceresc

S-aleg şi eu cum Tu alegi:

Să nu culeg ce Tu arunci,

Să nu arunc ce Tu culegi.

Să-mi dai iubire în adevăr

Să Te cunosc mai mult cum eşti;

Să nu iubesc ce Tu urăşti,

Să nu urăsc ce Tu iubeşti.

Să-mi potriveşti viaţa mea

Cu voia Ta în totul, tot!

Că a greşi-n lucrarea Ta,

Nicicând, nicicând să nu mai pot.